

Om Mani Padme Hum #15

Gewoon zomaar.

28 december 1987 PM in het Gautama Boeddha Auditorium.

Vraag 1

Geliefde meester,

Hoe meer ik me overgeef in meditatie des te meer voel ik mijn hart zich openen met een groot tegenwoordig zijn. Tegelijkertijd weet ik niet meer zo goed wie ik ben, waarom ik hier ben en waarvoor. Ik kan er niets aan doen behalve het gadeslaan, huilen, lachen, zingen, giechelen. Iets gebeurt er waar ik geen naam voor heb. Het is gewoon een kloppen. Gisternacht werd ik plotseling wakker wetend, oh, ik ben gewoon een mens, een menselijk wezen. Het klinkt grappig, geliefde meester, maar het is zo'n vreugde om je zo geaccepteerd te voelen. Zou u me alsjeblieft willen helpen te begrijpen wat er gaande is.

Arunima, de vraag die jij stelt komt niet van je mind; daarom doet ze een beetje vreemd aan. De mind is erg handig – ze weet hoe ze een vraag moet stellen. Ze heeft echter geen enkel antwoord. Wanneer zo iets een mediterende overkomt – wat gebeuren zal als je niet stopt voor je het innerlijke wezen hebt bereikt – dat je plotseling een verandering van klimaat voelt; de vragende mind is er niet langer en jij staat voor het antwoord, het voelt zeker erg raar. Je hebt geen vraag – waar slaat dit antwoord nou op? Onze hele training is dat de vraag eerst moet komen en dan het antwoord. Maar het bestaan is absoluut, gelukkigerwijs, onopgevoed. Het brengt eerst het antwoord en dan mag jij beginnen te vragen: 'Wat is er aan het gebeuren? Waar ben ik?' Je ziet dat er dingen gebeuren: er zijn tranen van vreugde, er is een lied in je hart, er is een verheugen wat niet benoemd kan worden maar wat je wel degelijk kunt ervaren. En je bent omgeven door al deze mysteriën zonder enige uitleg. Eén ding kun je absoluut zien: dat de kennis betreffende het wie ben ik, waarom ben ik hier en waarvoor, compleet is verdwenen. Het is voor het eerst, dus je zoekt er nog steeds naar. Maar vertrouw me – je zult het nooit te weten komen.

Ik weet het zelf niet. Denk gewoon eens na over deze vragen – "Wie ben ik?" Denk je dat je het kunt weten? Precies het proces van weten houdt een dualiteit in tussen de kenner en het gekende. En jij bent de kenner, je kunt nooit het gekende zijn. Het vergt wat tijd om te ontspannen en het feit te accepteren dat "ik ben" zonder je nog druk te maken over "wie ben ik?"

Waarom ben ik hier? Waarom zijn de bomen hier? En waarom is deze lucht met de sterren hier?

Waarom is alles in het universum hier? Omdat mensen zich niet in deze onschuld konden ontspannen, verzonnen ze fictieve antwoorden. "God maakte de wereld; daarom is het hier." Maar ze vergaten dat vroeg of laat iemand gaat vragen, "Waarom is deze god hier?"

Het uiteindelijke – en het ultieme is het onmiddellijke – is eenvoudig hier gewoon zonder enige reden. De dag dat je dit kunt aanvaarden zonder enige vorm van inspanning zul je een geweldige opening vinden, van een totale nieuwe visie en waarneming, waarin alles geaccepteerd is.

De vraag is in werkelijkheid een manier om de dingen niet te accepteren zoals ze zijn. Eerst wens je te weten waarom ze hier zijn – je hebt misschien niet bedacht dat deze drang om te weten waarom een soort psychisch krabben is. Hoe meer je krabt, hoe beter het aanvoelt, maar tenslotte begint het bloeden. In het begin geeft het een fijn gevoel. Je kunt het proberen – krab maar. Maar krab niet te veel. Dat fijne gevoel leidt je in een verkeerde richting.

De ontspannen benadering ten opzichte van het leven is je geen zorgen te maken over het waarom je hier bent, wie je bent, en waarvoor. Als je deze "wat, waarom, wie" ... kunt laten vallen, deze drie zijn de Christelijke God, de Heilige Geest, en Jezus Christus. Ze achtervolgen je. Ze hebben het verleden van de hele mensheid achtervolgd. Al je filosofieën, heel je theologie is uit deze drie geboren.

Ik ben geen filosoof. Noch ben ik een theoloog noch ben ik geïnteresseerd in enig soort stomme mind gymnastiek. Ik wens eenvoudig dat je weet dat ik hier ben, jij bent hier. Er is geen reden waarom we hier zijn en er is geen doel, en dat is de schoonheid van het bestaan. Nu kun je lachen en niemand

kan je vragen waarom je lacht. Je kunt dansen en niemand heeft het recht te vragen waarom je danst.

Ik word herinnerd aan Pablo Picasso. Hij was een mooie bloem aan het schilderen die naast een rozenstruik groeide en een man was hem heel intens aan het bekijken, heel goed wetend dat Pablo Picasso geen gewoon mens was. Maar hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en vroeg Picasso tenslotte, "Vergeef me, ik zou niet moeten storen, maar ik kan het niet helpen. Ik kan niet begrijpen wat je schildert en waarom je schildert – wat is het doel ervan?"

Picasso keek hem aan en vroeg, "Denk je dat ik het weet?"

De man was nu nog meer verbaasd. Hij zei, "Als je het niet weet, waarom doe je het dan?"

Picasso zei, "Weten heeft niets met doen te maken. Kijk naar de rozenstruik – niemand vraagt deze bloemen, 'Waarom zijn jullie hier? Wat is het doel?' En als je niet hier zou zijn, zou niemand je afwezigheid gevoeld hebben. Niemand vraagt de bomen, niemand vraagt de wolken, en toch zitten alle idioten achter mij aan. Waar ik ook ga beginnen ze mij te vragen, 'Wat stelt het voor?' Als het hele bestaan geen antwoord heeft, waar kan een arme Pablo Picasso dan het antwoord vinden?"

Het lijkt absurd. Maar het lijkt absurd omdat wij naar de bedoeling zoeken. Zo gauw je het hele proces van zoeken naar een bedoeling laat vallen, is alles mooi in zijn absolute absurditeit.

Een hele rijke vrouw vroeg aan Pablo Picasso, "Ik heb nog nooit een portret gezien dat u geschilderd heeft en ik ben bereid om welk bedrag dan ook te betalen wat u ervoor vraagt. Ik wil dat U mijn portret schildert."

Picasso zei, "Ik heb geen portretten geschilderd omdat ik dan zoveel vragen moet beantwoorden waarvoor ik geen antwoord heb. Als u mij belooft dat u geen enkele vraag stelt als het portret klaar is, en me gewoon de cheque geeft, dan zal ik een portret voor u maken. Dit zal mijn eerste en laatste portret zijn."

De vrouw was heel trots het enige portret door Pablo Picasso in de wereld te hebben. Ze was bereid er elk bedrag voor te betalen en ze zei, "Je hoeft je over de cheque niet druk te maken. Ik zal het je vooraf geven en ik beloof dat ik geen enkele vraag zal stellen." Tien miljoen dollar, en de vrouw gaf de cheque onmiddellijk.

Pablo Picasso schilderde bijna een hele week aan haar portret, elke dag in een twee of drie uur durende sessie, en de vrouw vergat de voorwaarde. In feite zou iedereen de voorwaarde hebben vergeten bij het zien van wat het portret moest zijn. Ze kon geen enkele relatie ontdekken noch wat haar gezicht, kleding of haar lichaam betrof, en de man was als een gek aan het schilderen. Maar ze moet een erg beheerste en gedisciplineerde vrouw geweest zijn. Ze wachtte... laat het hem tenminste eerst afmaken.

De zevende dag zei hij, "Het portret is af."

De vrouw zei, "Ik heb slechts een klein vraagje."

Pablo Picasso zei, "Je bent de afspraak vergeten! Daarom heb ik nooit een portret gemaakt. Wat is je vraag?"

Ze zei, "Het is geen grote vraag. Ik wil gewoon weten waar mijn neus zit. Want als ik mijn neus in het portret kan vinden, kan ik uit gaan werken waar mijn ogen zijn, waar mijn mond is. Maar ik zie mijn neus nergens."

Picasso gaf gewoon de cheque terug en hij zei, "Ga mijn huis uit. Ik heb het vanaf het begin duidelijk gemaakt. Waarom zou ik uw neus schilderen? Wat voor zin zal de neus in het portret hebben? Het portret gaat niet ademen."

Nooit meer in zijn leven werd hij om een portret gevraagd. Het was goed – hij kon doorgaan met elke vorm van schilderen; als hij wolken schilderde kon je hem ten minste niet zulke stomme vragen stellen als, "Waar zit de neus van de wolk?"

Ik ben het absoluut eens met Pablo Picasso. Hij was een van de meest existentiële genieën die de mensheid heeft voortgebracht. Hij schildert niet voor enig doel. Schilderen is zijn dans met kleuren. Schilderen is zijn vreugde uitgedrukt met kleuren. Je vraagt ook niets als je de zonsondergang en de mooie kleuren aan de horizon ziet – Picasso's schilderijen behoren tot dezelfde categorie. Ze zijn geweldig mooi maar absoluut irrationeel. Het bestaan is irrationeel, het is niet Pablo Picasso's schuld.

Je was een mooie ruimte binnengegaan, maar je hebt je oude gewoonten meegenomen. Je zegt, 'Ik kan er helemaal niets aan doen.' Het is niet nodig om er iets aan te doen. Iets doen zal een grote verstoring geven; de hele mooie ruimte zal verdwijnen.

Ja, je mag het gade slaan. Je mag huilen, je mag lachen, je mag zingen, je mag giechelen, je mag alles doen wat in het moment gebeurt zonder je te bekommeren over de rationaliteit, of de relevantie ervan.

Bodhidharma ging veertienhonderd jaar geleden naar China. Keizer Wu was gekomen om hem aan de grens te verwelkomen... het was een bijzondere situatie. China is tot nu toe het grootste land in de wereld gebleven. Het Chinese keizerrijk was het grootst denkbare rijk, en voor een keizer om een bedelaar te komen verwelkomen... want in het Boeddhisme is de naam van de sannyasin bhikkshu. Bhikkshu betekent bedelaar. Het heeft niet de veroordelende toon die het in het Engels heeft; het heeft, integendeel enorm veel aanzien. Een bhikkshu is niet iemand die niets heeft, een bhikkshu is iemand die alles heeft achtergelaten omdat wat hij in zichzelf heeft zo waardevol is dat hij geen onnodige bagage met zich mee wil dragen.

De keizer had zoveel vreemde verhalen over Bodhidharma gehoord dat hij er tenslotte zo opgewonden van werd dat hij niet kon wachten tot hij naar de hoofdstad zou komen. Integendeel, hij reisde honderden mijlen om hem aan de grens te ontvangen. Maar hij kon zijn ogen niet geloven. Hij herinnerde zich de verhalen... "Ze waren waar! Ik had die verhalen moeten geloven in plaats van zo ver te gaan reizen, en onnodig risico's te nemen."

Bodhidharma kwam met een schoen op zijn hoofd, en een schoen aan zijn voet. Het bracht natuurlijk nieuwsgierigheid teweeg, ofschoon de Chinese keizer en de hele Chinese cultuur gebaseerd is op Confuciaanse etiquette. Wu probeerde de schoen op het hoofd niet te zien, want het is niet netjes voor een man als hij om naar de schoen te wijzen. Maar het is erg moeilijk. Hij herinnerde zich dat zelfs Confucius in zijn analecten het niet vermeld heeft, dat als je een man met een schoen op zijn hoofd ziet....

Je moet er niet naar vragen want dat hoort niet; het kan zijn dat het de andere man in verlegenheid brengt en dat is niet juist voor iemand die beschaafd is. Maar de schoen viel zo op dat al het andere waar hij onderweg aan had gedacht... hij zou Bodhidharma gaan vragen over het lotusparadijs, wat is verlichting, wat is de essentie van de leer van Gautama Boeddha – alles kwam op het tweede plan, en de schoen werd het voornaamste. In weerwil van zichzelf ontglipte het hem, "Waarom draag je de schoen op je hoofd?"

Bodhidharma zei, "Ik zal het grondgebied van je keizerrijk niet binnengaan. Als iemand zelfs niet de vrijheid heeft om zijn eigen schoen op zijn hoofd te hebben, is dit niet de plaats voor mij. Deze schoen was gewoon om je te testen."

Hij ging nooit de Chinese grens over. Hij verbleef buiten in een berggrot. Het verstoorde Wu heel erg. Natuurlijk had hij gelijk; het was zijn eigen schoen, het was zijn hoofd, en wie ben jij om te vragen? Dat is bemoeienis. Hij moest erheen om zich te verontschuldigen: "Het spijt me zo ontzettend en ik zal nooit in staat zijn mezelf te vergeven dat ik uw vrijheid heb belemmerd."

Maar Bodhidharma zei, "Ik ben niet ver van uw grens af. Wanneer je een essentiële vraag te stellen hebt, kun je naar me toekomen.

Hij zei, "Ik heb een wezenlijke vraag. Heel veel Boeddhistische monniken zijn u hier voorgegaan en ik heb vele kloosters gesticht, veel tempels. Ik heb al de keizerlijke schatten ingezet om alle Boeddhistische geschriften in het Chinees te vertalen. Duizenden geleerden werken eraan. Wat zal mijn beloning zijn voor al deze deugdzame daden?"

Bodhidharma zei, "Het is beter als u niet dicht bij me komt want je vraag is niet veranderd, het is nog steeds de schoen. Je denkt dat je iets deugdzaams hebt gedaan? Het idee alleen al dat je iets rechtschapens doet en dan vraagt welke beloning je ervoor krijgt toont niet de mind van een keizer, maar de mind van een doorsnee zakenman. Je probeert handel te drijven met het bestaan, en het bestaan is niet beschikbaar voor de mind van een zakenman. De zakenman probeert altijd meer te

hebben door minder te geven. Dat is gewoon de hele economie van het zaken doen. Geef weinig en krijg meer – dat is de winst.”

Bodhidharma zei, “Het bestaan is niet voor mensen zoals jij. Het bestaan is voor hen die alles kunnen geven zonder er iets voor terug te vragen, die heel goed beseffen dat wat ze geven al tot het bestaan behoort, het is niet van hen.”

Denk je dat je iets hebt wat niet door het bestaan aan je is gegeven? En bij het teruggeven, verlang je er een beloning voor? Je wenst een soort achting, wat aanzien, enige macht? Je hebt zelfs het ABC van de verbondenheid met de natuur niet begrepen. Als je beseft dat je niet als een afgescheiden entiteit bestaat, dan is er geen sprake van geven en nemen. Je bent in het bestaan, je bent in het bestaan geweest, je zult in het bestaan zijn. En juist dit inzicht dat “Ik ben een essentieel deel van dit uitgestrekte prachtige universum” zal maken dat je danst, zal maken dat je het viert.

Er is geen enkele reden nodig om te dansen, om te zingen, om te vieren. Gewoon er te zijn is genoeg. Uit dit zijn zal al je vreugde voortvloeien, al je lachen, al je dankbaarheid, al je gebeden. Ik leer je deze eenvoudige religiositeit die geen leerstelling heeft, die geen beloning heeft voor deugd en die geen straf heeft voor zonde. Dit zijn allemaal ficties gemaakt door sluwe priesters en geslepen stichters van je religie. Ik wens het hele krankzinnige verleden van de mensheid compleet uit te wissen, alsof we hier voor het eerst zijn.

Je hebt een mooie ruimte aangeboord, maar vanwege oude gewoonten... het overkomt iedereen. Oude gewoonten volgen je als een schaduw. Je kon niet van het lachen genieten omdat je oude gewoonte om de hoek stond en vroeg, “Wat doe je nu? Ben je gek geworden? Ik zie helemaal geen reden om te lachen, en je lacht. Waarom huil je? Er lijkt geen reden te zijn voor tranen.” Oude gewoonten moeten begrepen worden en opgegeven. Al de religies van de wereld hebben je geleerd de wereld op te geven. Ik leer je jouw oude gewoonten op te geven.

En dan zeg je, “’s Nachts werd ik plotseling wakker, wetend, ‘Oh, ik ben gewoon een mens, een menselijk wezen.’ Het klinkt grappig...” Het klinkt niet grappig, het is grappig! Jij en een menselijk wezen! Je gebruikt nog steeds de oude categorie dat wij menselijke wezens zijn, anderen zijn dieren, en er zijn anderen die bomen zijn. Waarom deze categorieën maken?

Kun je niet gewoon het zijn ervaren, in zijn puurheid, zonder er een etiket op te plakken?

Ik maak het je met nadruk zo duidelijk, want na het ene etiket zal het andere volgen. Etiketten hebben die gewoonte. Eerst zul je zeggen “menselijk wezen” en dan zul je zeggen “menselijk wezen? Ik ben een Amerikaan, ik ben niet een zwarte Afrikaan. En ik ben een Katholieke Christen, ik ben geen Hindoe. En vooral, ik ben een vrouw, ik ben geen man.” En er is geen eind aan dit lange proces. Accepteer gewoon dat je bent. Dit zuivere zijn zonder etiketten is de innerlijke openbaring van je potentieel. Er bestaat verder niets waar je naar kunt verlangen. Dat is alles. En het is zoveel dat het moeilijk te bevatten is; je begint die vreugde te delen.

Een dronkaard staat op een dag aan de bar, als hij zich naar de man rechts van hem keert en zegt, ‘Heb je bier in mijn broekzak gegoten?’

De man zegt, ‘Natuurlijk heb ik dat niet gedaan.’

Dan keert de man zich naar links en zegt, ‘Heb jij bier in mijn broekzak gegoten?’

De man zegt, “Natuurlijk heb ik geen bier in je broekzak gegoten. “

“Net wat ik dacht,” zegt de dronkaard, “Het is werk van binnenuit.”

Arunima, je vraagt me wat er gaande is? Het is een geschenk van binnenuit. Geniet ervan!

Het is onze mentale training om altijd ergens buiten onszelf een reden te zoeken. Onze hele training is bedoeld voor de verkenning buiten onszelf. Zelfs al staan de sterren zo ver weg dat er geen mogelijkheid bestaat ooit in contact te komen met zulke ver verwijderde sterren, biljoenen lichtjaren ver weg, toch zijn er duizenden wetenschappers over de hele wereld bezig om hun leven te verspillen met het vinden van een of andere manier om contact te krijgen met wezens van andere planeten.

In Amerika – ik bedenk ineens wat ik tegen je ga zeggen – toen ik in de rechtbank zat te luisteren naar de procureur-generaal... Hij had een lijst van vier en dertig misdaden die ik had begaan. De waarheid is dat ik me die vierendertig misdaden niet herinner. Vaak vergeet ik eigenlijk of het er vierendertig of vijfendertig waren. Zelf heb ik een keer het getal vijftenzestig bereikt! De man drong heel serieus bij de rechter aan, en zei tenslotte dat de eerste misdaad was dat ik als toerist naar Amerika was gekomen, maar met de verborgen intentie om er voorgoed te blijven. Ik vroeg me af hoe iemand mijn verborgen bedoeling zou kennen? En als mijn verborgen bedoeling al een misdaad is, hoe zit het dan met de dromen waarin je mensen vermoord hebt, vrouwen verkracht? Er bestaat geen manier om te bewijzen wat mijn verborgen bedoelingen zijn.

En het tweede wat hij zei was dat ik duizenden huwelijken in Amerika had geregeld. Gedurende drie en een half jaar heb ik in stilte gezeten en heb ik geen mensen ontvangen; ik leefde in isolatie. Ik vroeg me af, waar deze getallen vandaan kwamen? Duizenden huwelijken heb ik geregeld en ik ben niet in staat geweest om ook maar mijn eigen huwelijk te regelen? Deze man lijkt volkomen krankzinnig! Iemand die niet in staat is zijn eigen huwelijk te regelen wordt ervan verdacht duizenden huwelijken te hebben geregeld.

Ik keek de man aan en hij realiseerde zich dat hij gewoon aan het overdrijven was. Als ik hem om bewijs zou vragen, zou hij duizenden mannen en vrouwen moeten aandragen voor het gerecht. Dus zei hij onmiddellijk, "Deze man heeft absoluut zeker tenminste één huwelijk geregeld." En ik vroeg mij af... uitgaande van één "absoluut zeker" huwelijk, kan deze advocaat doorgaan met een fictieve duizend huwelijken te creëren! En zelfs van dat ene huwelijk wist ik niets af.

Ik ben in feite de enige persoon ter wereld die tegen het huwelijk is. Ik wil geen enkel huwelijk in de wereld. Want volgens mij, tenzij huwelijken verdwijnen, zullen er prostituees blijven; je kunt er niet vanaf komen. Er zullen homoseksuelen blijven; je kunt niet van hen afkomen. Allerlei vormen van seksueel misbruik zullen blijven – en psychoanalytici zeggen dat bijna negentig procent van hun patiënten psychopaat zijn, maar hun geestelijk gestoord zijn is geworteld in hun seksuele perversie. En er zijn miljoenen echtscheidingen. Kinderen worden onnodig weeskinderen. Hun moeders leven, hun vaders leven, maar door de echtscheiding worden ze wees. En de diepste oorzaak is het huwelijk. Schaf gewoon het huwelijk af en je zult bijna de helft van de ellende van de mensheid hebben weggenomen. Het is geen klein percentage.

Er zal geen behoefte zijn aan prostituees, er zal geen reden meer zijn voor elke man en vrouw om elke dag te vechten. Er zal geen reden voor de kinderen meer zijn om van hun vaders en moeders het gedrag van een huwelijksleven te leren kennen. Er zullen geen homoseksuelen zijn en er zal geen enkele reden voor ziekten zoals aids zijn. Vreemd genoeg wordt iemand die zich tegen het huwelijk uitsprekt veroordeeld voor het regelen van duizenden huwelijken.

Terwijl ik daar zat... was het mij door mijn advocaten niet toegestaan iets te zeggen want ze maakten zich zorgen om me. Iedere dag trachtten ze me te overtuigen, "U moet niets zeggen, want een enkel woord van U en de zaak wordt erg gecompliceerd. Het zal twintig tot dertig jaar duren om het op te lossen, dus blijf gewoon stil."

Er waren momenten dat ik tegen hen moest zeggen, "Het is heel moeilijk, want er worden me zulke stomme beschuldigingen verweten en ik mag niets zeggen. En jullie hebben niet de moed om er tegenin te gaan en er iets van te zeggen." Ik zei, "Ik heb tijdens deze twaalf dagen vaak gedacht dat het beter zou zijn om dertig jaar in de rechtbank te vechten. Deze rechtbanken waar Amerika zo trots op is moeten eens op orde gebracht worden."

Zelfs de rechters zaten verkeerd. Een rechter moet tegenover beide partijen zitten. En ik zei tegen mijn advocaten, "Houd me niet tegen. Het is onverdraaglijk voor me om daar de hele dag te zitten en te zien dat de rechter de positie van zijn stoel verandert en alleen maar naar de regeringsadvocaat kijkt. Is hij een rechter of gewoon een deel van dezelfde regering? Hij moet zich niet als een deel van de regering gedragen, anders is er geen sprake van gerechtigheid." Deze rechters keken niet eens naar mijn advocaten, ze luisterden zelfs niet naar hun argumenten. Zelfs als ze opstonden om

bezwaar te maken, luisterde de rechter niet eens de zin uit. Gewoon in het midden van een zin placht hij te zeggen, "Afgewezen!"

Ik zei, "Het zal beter voor me zijn om dertig jaar in gevangenis of een kruisiging te lijden, maar om zo'n onrechtvaardig gedrag te moeten zien... je vraagt het onmogelijke van me. Ik zou die rechter onmiddellijk op zijn plaats gezet hebben. Hij zal zijn stoel om moeten draaien, want zo kan hij niet gaan zitten en zo kan hij zich niet gedragen."

Maar geleidelijk voelde ik dat het probleem was dat mijn advocaten ook Amerikanen waren. Misschien wilden ook zij diep van binnen dat de commune vernietigd zou worden, dat ik niet de zaak zou mogen winnen. Ik zeg niet dat ze dit opzettelijk of bewust deden, maar het onbewuste speelt zoveel spelletjes. Ze werden betaald, heel goed betaald, dus ze vochten voor me, maar ze vochten voor geld. Ze vochten niet voor de waarheid. Ze geloofden dat ze aan het vechten waren voor de waarheid, maar ik zag geen enkel ogenblik... behalve mijn eigen sannyasin, Niren, die ook advocaat is. Hij was mijn advocaat, maar hij is een jongere man en sommige van deze advocaten waren zijn professoren, sommige waren nationaal beroemd. Dus hij kon ze duidelijk niet aanvechten. Maar er kwam een ogenblik dat zelfs hij voelde... want als je eenmaal sannyasin bent, dan ben je geen Amerikaan meer, je bent geen Indiër meer. Hij kwam in de gevangenis naar me toe om te zeggen dat een van de vier belangrijkste advocaten – hij was Niren's professor geweest; hij is hoofd van de afdeling rechten van de Universiteit van California, Peter Schey – niet bereid was om een verklaring onder ede af te leggen. Zonder ede was hij bereid, maar als hij de ede moest afleggen wilde hij niet een bepaalde verklaring afleggen.

Ik kan me niet indenken dat een ede iets uit kan maken voor een man van begrip. Dit was gewoon een strategie om de verklaring niet uit te spreken, want die verklaring zou het hele verloop van de zaak veranderd hebben. Ik zei tegen Niren, "Trek Peter Schey terug en neem zijn plaats in en dan leg jij die verklaring af."

En wat stelt een ede voor? In feite zal een eerlijk mens weigeren de ede af te leggen. Ikzelf heb geweigerd de ede af te leggen. De reden is duidelijk: als je mij vraagt om de ede af te leggen is dat een duidelijke belediging voor mij. Je zegt tegen me dat ik zonder de ede de waarheid niet kan spreken. Je zegt tegen me dat ik alleen onder ede te vertrouwen ben. En dat houdt in dat mijn hele leven een leven van leugens is. Niemand neemt elk moment een ede af – om een verklaring af te leggen, moet hij eerst de ede afleggen, hand op de Bijbel en dan zeggen, "Het is negen uur."

De eerste keer dat ik voor een Indiase rechtbank verscheen, heb ik geweigerd. De rechter was geschokt. Hij zei, "Waarom weiger je?"

Ik zei, "Om vele redenen. Ten eerste, op welk boek wilt u dat ik mijn hand leg? De Bijbel? Zelfs de tijdgenoten van Jezus geloofden hem niet, en de man werd aan het kruis genageld. Hij werd als een grotere crimineel beschouwd dan welke andere crimineel ook in zijn tijd. En u wenst dat ik mijn hand op zijn boek leg?"

Hij zei, "Nee, je kunt je hand op de Bhagavad Gita leggen."

Ik zei, "Dan ga je van kwaad tot erger, want deze man Krishna heeft zestienhonderd vrouwen van mensen gestolen, getrouwde vrouwen, en hijzelf was geen man van zijn woord of belofte. Hij heeft zijn beloften gebroken, hij is tegen zijn eigen woord in gegaan, en u wenst dat ik mijn hand op zijn boek leg? Dan zal ik mijn handen moeten wassen!"

De rechter zei, "Vergeet dan de boeken maar. Zeg gewoon dat wat je ook zegt de waarheid zal zijn."

Ik zei, "U begrijpt zelfs eenvoudige logica niet. Als ik een leugenaar ben, wat is dan het probleem voor mij om te zeggen dat wat ik ook zeg de waarheid zal zijn? Het zal nog steeds een leugen zijn. Of u aanvaardt me als een man van de waarheid... maar vraag me niet om een ede."

Dit is de wereld die wij gemaakt hebben – waar uit naam van recht allerlei soorten onrecht worden begaan, waar uit naam van de waarheid allerlei soorten ficties uitgevonden worden, opgedrukt, geconditioneerd. En je draagt het hele verleden mee, dus als je ooit werkelijk een originele ruimte in je wezen aanboort, zal je hele verleden proberen je af te leiden. Je moet heel erg alert zijn en erg

bewust om haar niet te besmetten door je eigen verleden, niet te laten bezoedelen door je eigen geschriften, niet te laten aantasten door je eigen geschiedenis. Tenzij dit bewustzijn er is, zul je vele malen precies langs dit punt komen en zul je opnieuw een heel eind verkeerd gaan.

Het is erg zeldzaam om tot zulke momenten te komen, maar je voelde je al gauw tevreden, toen je voelde dat, "Ik ben een menselijk wezen."

Denk je dat het de kwestie heeft opgelost van wie je bent? Als je gevoeld had dat "Ik ben een aap" zou dat enig verschil maken? Want de aap heeft ook bewustzijn, net zoals jij dat hebt....

Nee – je moet geen enkel antwoord accepteren, want elk antwoord zal vanuit je vroegere conditionering komen. Het is beter om zonder antwoord te blijven, uiterst stil, en een totaal nieuwe waarneming zonder etiketten te leren. Gewoon pure vreugde, zuiver bewustzijn, een verbondenheid met de existentie en een dans zonder enige redenen – een dans gewoon als een gebed van dankbaarheid.

De Poolse Paus werkt op een zondagmiddag aan een Engelse kruiswoordpuzzel. Hij stopt eventjes, krabt aan zijn voorhoofd en wendt zich naar een van de kardinalen.

"Kun jij een woord van vier letters voor 'vrouw' bedenken," vraagt hij, "wat eindigt op u-n-t?"

"Aunt," antwoordt de kardinaal.

"Ah, dank je," zegt de Paus. "Heb je misschien een vlakgom?"

Gewoon oude gewoonten. Je kunt paus worden, maar dat verandert niets.

De priester en de rabbijn zitten naast elkaar op een vlucht van New York naar Chicago, als de piloot aankondigt dat er wat problemen zijn. Daarna zegt hij dat ze door wat zwaar weer gaan vliegen. Tenslotte stelt hij voor dat iedereen aan boord die religieus is het beste zijn laatste gebeden kan gaan zeggen.

De priester valt op zijn knieën in het gangpad en begint het kruis te kussen. En dan ziet hij dat de rabbijn een kruis slaat.

Dan ineens stabiliseert het vliegtuig zich en ziet het er weer hoopvol uit. De priester keert zich tot de rabbijn, "Dus," zegt hij, met zelfvoldaanheid, "als je werkelijk angst voor de dood hebt, wend jij je tot de almachtige Jezus om hulp!"

"Helemaal niet," zei de rabbijn, en slaat opnieuw een kruis. "Gewoon het normale checken: bril, broek, geld en sigaren."

Het maakt niet uit wie je bent. Je moet maar één ding goed onthouden, dat elke indruk op je wezen door het verleden is gemaakt – en het verleden is erg lang, miljoenen jaren van ervaringen en ze zitten daar allemaal in jou, en je eigen ruimte is kleiner en kleiner geworden vanwege de rommel die elke generatie steeds weer meer verzamelt. Voor de mediterende is het grootste probleem de grens van het verleden over te steken en het huidige moment binnen te gaan, in je zuiverheid van bewustzijn, zonder enige vragen te stellen. Want het antwoord zal van het verleden komen.

Wacht gewoon. Laat je huidige ervaring zelf het antwoord worden.

Het zal even duren. Gewoon een beetje geduld van jouw kant, en dan een enorme explosie... je hele wezen wordt vrij van alle ketenen, van alle gevangenissen, van alle conditioneringen, en je bent voor het eerst jezelf. En vreemd genoeg, op het moment dat je jezelf bent ben je het hele bestaan.

Dan bloei je in de rozen.

Dan dans je in de bomen.

Dan zing je in de rivieren.

Dan brul je in de oceanen.

Dan is de stilte van jou en de schoonheid van geluid is van jou.

Als je eenmaal met jouw verleden klaar bent wordt het hele bestaan jouw eigen koninkrijk.

Ik noem dit het koninkrijk van God.

Er is geen God – jij bent de God van dit koninkrijk.

En geen inspanning is groot genoeg. Als je een waarachtige zoeker bent zul je in staat zijn om al deze hindernissen te passeren en te ontspannen in de stille vijver van je wezen.

Oké, Maneesha?

Ja, geliefde Meester.